

[Inger Gautier Schmit.]

tallet, skønt Lovforslaget er kommet hertil i aldeles samme Skikkelse som den, hvori det blev forelagt i Oktober Maaned. Det er min Opiattelse, at den højtærede Justitsminister havde givet denne Paragraf en ganske glimrende Affattelse, hvorved man gav Retten til i særlige Sager, naar Retten skønnede, at dette var heldigst, at overdrage til Værgeraadet at foretage Afhøringen. Jeg synes, at man her var inde paa den rette Vej.“

Saaledes saa altsaa Socialdemokratiet i 1929 paa denne Sag. Derfor forbavser det mig, at man ikke ved Forhandlingen i Dag har hørt en eneste Røst høre sig for at beholde dette Stykke 2 i Lovforslaget.

Under den Forhandling i Landstinget, som jeg hentydede til, tog jeg senere Ordet og spurgte daværende Justitsminister Rytter, hvor meget han lagde ind i disse Ord: „at søge Bistand hos Værgeraadet“, og hertil svarede han (Sp. 1091):

„Dommeren kan forlange Værgeraadets Bistand, og hvad der ligger i Ordet Bistand — ja det vil jo blive overladt til Dommeren at afgøre; det vil være lige fra det mest ubetydelige til en meget stor Hjælp, altsaa ikke blot enkelte Udtalelser eller Raad, men Dommeren kan ogsaa, hvis det synes nødvendigt, sige til vedkommende: Hjælp mig med at afhøre Barnet, for jeg kan ikke rigtig faa det til at udtale sig. Derfor kan jeg ikke se andet end, at denne Formulering dækker det, som det ærede Medlem i Virkeligheden ønsker.“

Da jeg havde hørt denne Udtalelse, takkede jeg Justitsminister Rytter for den, fordi den i hvert Fald for mig var tilfredsstillende, naar man opfattede dette Udtryk: at søge Bistand hos Værgeraadet, i en saa udvidet Form. Men nu gaar altsaa hele Udvalget med Justitsministerens Tilslutning til at slette hele denne Bestemmelse om, at Dommeren kan søge Bistand hos Værgeraadet, og derved er enhver Mulighed for, at Værgeraadets medlemmer under en saadan Retsforhandling kan træde til, hvor en Dommer ikke selv har de Evner, som er nødvendige for at afhøre et Barn, udelukket.

Der er maaske mange, der synes, at det er en lille Sag, og den har øjensynlig ogsaa under Forhandlingen i dette høje Ting mødt meget ringe Forstaaelse og Interesse. Man har ganske simpelt sat dette Stykke ud, fordi man synes, det var en overflødig Bestemmelse. Men jeg skal oplyse det ærede Ting om, at det ikke er noget uvæsentligt, hvorledes vi omgaa-saa-

danne ulykkelige Børn, som meget ofte ganske uforvarende er kommet ind i en Retssag, allermest saadanne Børn, som bliver Genstand for Sædelighedsforbrydelser, thi vi har i det sidste Aar set en Statistik, som viser, at der har været foretaget henved 1 200 Afhøringer af Børn og unge ved Retten her i København. Man forstaar altsaa, at det er ikke enkelte Tilfælde, her er Tale om, men her er Tale om 1 200 Børn og unge, som dels af Politiet, dels af Dommere er blevet afhørt i forskellige Sager. Det er mig magtpaaliggende at faa Lejlighed til at understrege det ønskelige, ja, nødvendige i, at vi paa dette Omraade faar bedre Forhold, og det maa da naturligt være nu, hvor vi drøfter Rettens Pleje.

Nu vil jeg ikke her gøre mig til Talsmand for en Børnedomstol eller et fuldstændig isoleret Apparat, der skulde være bekvemt og indføre helt nye Metoder; men jeg synes, at man med nogen sund Sans og en vis praktisk Ordning af vore Retsforhold, navnlig ved Byretten, meget let maatte kunne faa Forholdet ordnet saadan, at man fik særlige Lokaler og særlige Dommere netop til Børnesager, og at Afhøringen af Børn kom til at foregaa under saa enkle og naturlige og for Børnene saa tilvante Forhold som muligt, og at Lægmandene, Værgeraadets medlemmerne i dette Tilfælde, kom til at virke saa meget i den Slags Sager, som det var muligt.

Jeg vil gerne henstille til den højtærede Justitsminister, som nu igen i Sommer skal overveje Retsplejeloven, om der ikke, inden Lovforslaget fremsættes paa ny til Efteraaret, kan indføres Forandringer paa dette Omraade. Om de skal være saa vidtgaaende, at der skal være Børne- og Ungdomsdomstole, som Resolutionen ønskede, skal jeg slet ikke udtale mig om. Jeg ser helst, at denne Ændring sker under de nuværende Rammer, men saadan at den bliver paa en for Børnene fuldt betryggende Maade.

Ordføreren (Jesper Simonsen): Den højtærede Justitsminister gennemgik i Enkeltheder de foreliggende Mindretalsforslag og fremkom med en Argumentation, som begrundede, at han ikke kunde tiltræde dem. Jeg kan i alt væsentligt slutte mig til denne Argumentation og skal ikke gentage den, men ud fra de Udtalelser, som saaledes allerede er fremsat, fraraade at vedtage disse Mindretalsforslag.

Det ærede Medlem Hr. Elmquist indlod sig i Gaar paa en besynderlig og meget vidtsvævende Omtale af mine personlige Kva-